

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Moniky Chaloupkové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce: P.G., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Simonou Oriničovou, advokátkou, Sladkovského 767, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2014, č. j. 4817/14/5000-14104-703916,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Ze spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobce u Finančního úřadu v Chrudimi (dále též „finanční úřad“) podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010, v němž uvedl, že ve zdaňovacím období dosáhl příjmů ve výši 11.258.843,-- Kč. K

těmto příjmům uplatnil výdaje ve výši 11.090.448,-- Kč. Žalobce tak vykázal dílčí základ daně ve výši 168.395,-- Kč a daň ve výši 405,- Kč.

Finanční úřad provedl u žalobce daňovou kontrolu a zjistil, že žalobce uplatnil výdaje za zdaňovací období roku 2010 za auto šampón, mazací oleje a nákup pohonných hmot (motorové nafty), a to na základě přijatých daňových dokladů (č. dokladů 2920004, 2920005, 2920006, 2920009, 2920012, 2920014, 2920019), na kterých byla jako dodavatel zboží uvedena společnost Big Future, s. r. o. (IČ 28526457). Jediný jednatel společnosti Big Future, s. r. o., Anton Anisimov, vypověděl, se společnost zabývá elektromontážními pracemi, v roce 2010 neobchodovala s pohonnými hmotami, mazacími oleji či s jinými podobnými produkty. Dále uvedl, že žalobce nezná, doklady předložené žalobcem nevystavil a zboží na nich uvedené žalobci nedodal a ani žádné plnění od žalobce nepřijal. Big Future, s. r. o., používá jiný typ faktur. Porovnáním otisku razítka na žalobcem předložených dokladech finanční úřad zjistil, že neodpovídají těm, které výše zmíněná společnost užívá. Obdobný závěr učinil finanční úřad ohledně podpisů na dokladech. Vozidla, jejichž registrační značky byly uvedeny na dodacích listech, které tvořily přílohy faktur číslo 2920004, 2920005, 2920006, 2920009, 2920012, 2920014, nemohla být použita k přepravě pohonných hmot, neboť se jedná o osobní vozidla.

Sám žalobce nebyl schopen žádným jiným způsobem než předloženými daňovými doklady prokázat, že se jednotlivé obchody uskutečnily tak, jak tvrdil. Daňová kontrola byla proto uzavřena s tím, že žalobce neprokázal, že výdaje na základě faktur vystavených společností Big Future, s. r. o., ve výši 3.327.470,-- Kč jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Současně však finanční úřad nepochybně existenci zboží a jeho následný prodej (společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost s.r.o.), včetně výše takto vytvořeného zisku (žalobce tyto skutečnosti v řízení před finančním úřadem též nepochyboval).

S výsledkem kontrolního zjištění byl žalobce seznámen dne 14. 12. 2012. Jelikož žalobce nepředložil ani nenavrhl žádné důkazní prostředky, na základě kterých by došlo ke změně výsledku kontrolního zjištění, bylo přistoupeno k projednání a k podpisu zprávy o daňové kontrole č. j. 32146/12/233931602156 (žalobce podepsal bez výhrad). Na základě zprávy o daňové kontrole vydal finanční úřad dne 17. 12. 2012 platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010 č.j. 219017/12/233911604082, jímž žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 499.125,-- Kč a současně žalobci stanovil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 99.825,-- Kč.

Odvolání žalobce proti platebnímu výměru finančního úřadu Odvolací finanční ředitelství (dále též „žalovaný“) nevyhovělo.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4817/14/5000-14104-703916, podal žalobce žalobu, v níž namítl, že žalovaný pochybil, neboť na straně jedné žalobci neuznal výdaje na základě faktur vystavených společností Big Future, s. r. o., ve výši

3.327.470,-- Kč, na straně druhé nezpochybnil existenci předmětného zboží a jeho následný prodej (společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost s.r.o., popř. K. N. jako fyzické osobě), včetně výše takto vytvořeného zisku.

Dále žalobce žalovanému vytknul, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť nesprávně vyhodnotil výpověď K.N., neprovedl všechny žalobcem v odvolání označené důkazy (např. účastnická výpověď žalobce, výslech „pana M.“, výslech „pana I.P.“, rekognici „pana M. a následnou konfrontaci pana M. s žalobcem“, „protokol či úřední záznam z Finančního úřadu v Českém Brodě“, „trestní spis vedený Policií ČR, KŘP Pardubického kraje, územního odbor Chrudim, pod č. j. KRPE-36047-4/TČ-2013-170381“). Dále vyjma důkazů navržených v odvolání proti platebnímu výměru finančního úřadu navrhl též „provedení znaleckého posudku z oboru grafologie“, a to „za účelem prokázání toho, že písmo, které je na daňových dokladech založených v účetnictví žalobce a vystavených společností Big Future, s. r. o., není vlastnoručním písmem žalobce“ a dále navrhl vyslechnout V.T. a Z.M..

Žalobce též naznačil, že se „stal obětí trestného činu podvodu“, nicméně „toto své tvrzení nemůže před ukončením trestního řízení prokázat“. Žalobce ovšem „ví jasně, že on sám žádné pohonné hmoty neodebíral a ani nedodával, přičemž ke změně v účetnictví byl donucen“.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhodnotil námitky žalobce jako liché, v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné.

Dále žalovaný uvedl, že není oprávněn posuzovat, zda se žalobce stal obětí trestného činu či nikoli. Finanční úřad i žalovaný se v daňovém řízení řídí především daňovým řádem. Dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „daňový řád“), je to daňový subjekt, koho tíží důkazní břemeno ohledně skutečností, které je povinen uvádět v řádném či v dodatečném daňovém tvrzení i v dalších podáních. V daném případě žalobce do své daňové evidence zahrnul daňové doklady od společnosti Big Future, s.r.o., za dodání pohonných hmot, mazacího oleje a auto šamponu. Z podaného vysvětlení jednatele zmíněné společnosti však finanční úřad zjistil, že tato nikdy neobchodovala s daným zbožím, měla jediného jednatele oprávněného za ni jednat a nevlastní ani žádná vozidla. Po předložení faktur vystavovaných běžně společností Big Future, s.r.o., bylo zjištěno, že tyto se typově neshodují s fakturami zahrnutými do daňové evidence žalobce, je na nich odlišné razítko a ani podpisy na nich nejsou shodné s podpisy jednatele společnosti. Nadto finanční úřad zjistil, že na dodacích listech zachycujících dodání předmětného zboží jsou uvedeny státní poznávací značky vozidel patřících osobním automobilům, v nichž jednoznačně nemohlo být dané zboží přepraveno (jednalo se o osobní automobily). Finanční úřad uzavřel, že žalovaný neprokázal, s kým dané transakce sjednával a kým bylo zboží žalobci dodáno, a proto žalobci neosvědčil tyto výdaje za vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmu dle § 24 zákona o daních z příjmů (a následně upravit základ daně).

V rámci odvolacího řízení byl k návrhu žalobce vyslechnut jednatel společnosti Big Future, s. r. o. Výpověď jednatele korespondovala s jeho předchozím vysvětlením. Dále byl proveden výslech jednatele společnosti AQUATRUCK – Karel Nedorost, s. r. o. K.N. potvrdil dodání motorové nafty a auto šamponu od žalobce. Na dodání mazacího oleje si svědek nepamatoval. Tento svědek také neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by prokazovaly, že žalobce odebral zboží od společnosti Big Future, s. r. o. Žalovaný neprovedl výsledky dalších svědků spolupracujících se společností Big Future, s. r. o., navrhovaných žalobcem, neboť tyto osoby nevstupovaly do obchodních vztahů se žalobcem, a proto jejich výpovědi nemohly mít vliv na výsledek daňového řízení.

Žalovaný rozhodně po žalobci nepožadoval, aby prokazoval negativní skutečnosti. Pouze požadoval, aby žalobce prokázal, že obchodní transakce proběhly tak, jak tvrdil a jak vyplývá z jím předložených daňových dokladů. To se žalobci nepovedlo (neunesl důkazní břemeno), naopak finanční úřad správně zjistil skutečnosti vyvracející pravdivost údajů uvedených na předmětných daňových dokladech. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), žalované rozhodnutí a vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v odůvodnění rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 5 Afs 27/2015 – 41 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Předně soud zdůrazňuje, že žalobce se v průběhu daňového řízení a řízení před správním soudem zcela znevěrohodnil tím, že neustále měnil skutkové verze projednávané věci. V daňovém přiznání, jak již bylo zmíněno výše, tvrdil ve zdaňovacím období 2010 existenci příjmů ve výši 11.258.843,-- Kč a výdajů ve výši 11.090.448,-- Kč. Tato svá tvrzení následně prokazoval před finančním úřadem. Trval na tom, že nakupoval zboží (motorová nafta, mazací olej, auto šampón) od společnosti Big Future, s. r. o., a toto zboží následně dodával AQUATRUCK – Karel Nedorost, s. r. o. Tutu verzi prosazoval ještě v odvolání ze dne 28. 1. 2013 proti platebnímu výměru finančního úřadu, v podání ze dne 27. 12. 2013 (stejně jako v žalobě) však skutkovou verzi změnil a začal tvrdit, že nikdy společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost, s. r. o., a ani panu Karlu Nedorostovi jako fyzické osobě žádné pohonné hmoty, motorovou naftu, auto šampón ani mazací oleje neprodával. Nikdy osobně toto zboží neobjednával, nedodával a neinkasoval žádné peníze. Této skutkové verze se pak žalobce přidržel i v žalobě. Není proto divu, že žalovaný uvěřil výpovědi svědka K.N. (aniž by analyzoval smysl obchodních transakcí mezi žalobcem a K.N., neboť daňové řízení není řízení trestním), která navíc korespondovala s původní skutkovou verzí žalobce a s obsahem žalobcem předložených daňových dokladů. Nelze též přehlédnout, že žalobce nevyužil možnost danou mu žalovaným a neúčastnil se výslechu K.N., je proto poněkud nekorektní a zpozdilé v žalobě namítat, že žalovaný při jeho výslechu neobjasně všechny rozhodné skutkové okolnosti (aniž by navíc přesně uvedl, jaké konkrétní skutkové okolnosti zůstaly neobjasněny).

Dále je třeba přisvědčit žalovanému, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by nakoupil motorovou naftu, mazací olej a auto šampón od společnosti Big Future, s. r. o. V podrobnostech odkazuje¹ soud na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jakož i na narativní část odůvodnění tohoto rozsudku. Na tomto místě je třeba žalobci znovu připomenout, že uplatní-li daňový subjekt určitý daňový výdaj, nese odpovědnost za obsah daňového dokladu zahrnutého do svého účetnictví, z něhož výše výdaje plyne. Není podstatné, co vedlo daňový subjekt k zařazení toho či onoho dokladu do účetnictví. Žalobci se v průběhu daňového řízení nepodařilo prokázat, že na fakturách uvedený subjekt (Big Future, s. r. o.) žalobci dodal předmětné zboží. Tvrzenou skutečnost žalobce neprokázal ani jinými důkazními prostředky, přičemž důkazní břemeno nelze přenášet na správce daně. Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za daňový subjekt, a neučinil-li tak, dospět k závěru, že rozhodnutí daňového orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné. Neunesení důkazního břemene daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, a ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72). Žalovaný proto zcela správně neuznal neprokázané výdaje na nákup zboží od společnosti společností Big Future, s. r. o.

Nebyly přitom ani splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek (§ 98 odst. 1, 3 daňového řádu), neboť žalovaný nezpochybnil účetnictví žalobce jako celek, zpochybnil pouze část dokladů představujících zhruba 30 % výdajů uplatňovaných žalobcem. Skutkově podobnou věcí se již v minulosti Nejvyšší správní soud zabýval v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 2 Afs 32/2008 - 116, a dospěl k závěru, že taková část zpochybněných výdajů (cca 30 %) zanesených v účetnictví daňového subjektu ještě nepředstavuje důvod k přikročení ke stanovení daně podle pomůcek: „*Stěžovateli lze nepochybně přisvědčit v tom, že daňové orgány, potažmo krajský soud, nikterak nezpochybnily, že stěžovatel v posuzovaných zdaňovacích obdobích skutečně určitým zbožím disponoval, přičemž toto zboží následně odprodal a tyto prodeje řádně zaúčtoval. Současně však nelze přehlédnout, že původ tohoto zboží a konkrétní náklady spojené s jeho pořízením, tak jak byly stěžovatelem deklarovány v jeho účetnictví, byly v daňovém řízení zcela nesporným způsobem vyvráceny (otázka původu zboží) či zpochybněny (otázka výdajů na jeho pořízení). Stěžovatel tedy svým účetnictvím (tzn. standardním způsobem) prokázal toliko příjmy spojené s prodejem zmiňovaného zboží, nikoli však výdaje na jeho pořízení. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že za situace, kdy nebyl schopen výdajovou stránku rozporovaných obchodních případů doložit svým účetnictvím, muselo mu být umožněno doložit jím tvrzené skutečnosti jiným způsobem, tedy cestou důkazního řízení. Nutnost takového postupu však daňové orgány i krajský soud nikterak nezpochybnily. (...) Za popsaného stavu stěžovatel zcela logicky navozuje otázku možnosti stanovení své daňové povinnosti náhradním způsobem, konkrétně použitím daňových pomůcek (§ 31 odst. 5 daňového řádu). I touto možností se krajský soud v odůvodnění svého rozsudku*

¹ V případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí lze odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

zabýval a zcela po právu ji odmítl. Nejvyšší správní soud souhlasí s jeho názorem, že účetnictví stěžovatele vztahující se k posuzovaným zdaňovacím obdobím netrpí natolik závažnými deficity, aby je nebylo možno použít pro potřeby dokazování. Ve smyslu konstantní judikatury (například rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 132/2005 - 71, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142, dostupné z www.nssoud.cz) lze na daňové pomůcky přejít pouze za situace, kdy je za nevěrohodné či neprůkazné možno označit podstatnou část účetnictví daňového subjektu. O takový případ se v posuzované věci nejedná, neboť ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správce daně měl k dispozici účetní knihy stěžovatele, u nichž byla průkaznost vyvrácena toliko na výdajové stránce, a to v rozsahu, který v žádném zdaňovacím období nepřekročil 30 % účtovaných výdajů. (...) Je tedy zřejmé, že účetnictví stěžovatele jako celek nelze pro potřeby dokazování odmítnout, a nebyly proto splněny podmínky přechodu na daňové pomůcky, ve smyslu ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu.“

Je pravdou, že v projednávané věci vznikla určitá disproporce mezi prokázanými příjmy a výdaji. Nicméně tato disproporce vznikla pouze v důsledku postupu žalobce, který nejprve trval na pravosti a správnosti dokladů ve svém účetnictví, aby pak na samém konci odvolacího řízení zpochybnil jak vykázané výdaje, tak příjmy (Big Future, s. r. o., AQUATRUCK – Karel Nedorost, s. r. o.). Za této situace lze přičíst k tíži jedině samotnému žalobci, že žalovaný zohlednil jeho příjmy doložené doklady, které žalobce sám zahrnul do svého účetnictví a jejichž pravost nebyla v průběhu daňové kontroly zpochybněna, a naopak neuznal výdaje prokazované doklady, jejichž pravost byla dokazováním zcela vyvrácena. Z hlediska daňového přitom není rozhodná žalobcova motivace k zahrnutí příslušných dokladů do účetnictví, tedy jím uváděná „krajní nouze“ apod.

Pro úplnost je možno dodat, že stanovení daně podle pomůcek není nástrojem k odstraňování tvrdosti zákona. Užije se pouze pokud „nelze daň stanovit na základě dokazování“, jak tomu bude například tehdy, kdy je zpochybněna „podstatná část účetnictví“, nikoli kdy se daňovému subjektu toliko nepodařilo prokázat část daňově uznatelných výdajů, byť by šlo i o část významnou. Z výše provedeného srovnání s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 2 Afs 32/2008 – 116, je však zjevné, že v nyní posuzovaném případě nastalé zpochybnění části dokladů, jež měly prokazovat 30 % žalobcových daňově uznatelných výdajů, nelze označit za zpochybnění „podstatné části účetnictví“.

Důvodné nejsou ani ostatní námitky žalobce. Pokud žalobce navrhoval výslech „pana M.“, výslech „pana I.P.“, popř. dalších osob, je třeba žalobci připomenout, že navrhuje-li výslech svědka, musí jej jednak přesně označit a zásadně musí uvést, co konkrétně má být jeho výpověď prokázáno ve vztahu k předmětu daňového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 Afs 65/2005 - 79, a obdobně i rozsudek ze dne 24. 3. 2004, č. j. 3 Afs 1/2003 - 101, www.nssoud.cz). Ani jedno žalobce neučinil, když svědky řádně neidentifikoval a pouze obecně (a tedy zcela nedostatečně) uvedl, že důkazy mají sloužit „k prokázání skutkových tvrzení žalobce“. Žalovaný proto neměl žádný důvod navržené důkazy provádět. Nadto žalovaný správně poznamenal, že uvedené osoby nejsou osobami, které měly dle žalobcem předložených daňových dokladů s žalobcem obchodovat, a proto byl jejich případný výslech v daňovém řízení zcela nadbytečný (na rozdíl od výsledku jednatele společnosti Big Future, s. r. o., a od výsledku K.N., které žalovaný v odvolacím řízení správně provedl). Zcela důvodně též žalovaný odmítl zopakovat v odvolacím řízení

účastnický výslech žalobce, neboť žalobce již byl vyslechnut finančním úřadem, nadto jako účastník mohl libovolně svá tvrzení kdykoli prostřednictvím svých podání doplňovat (což také činil). Ze stejných důvodů těmto důkazním návrhům (včetně výslechu V.T. a Z.M.) nevyhověl ani krajský soud. Obdobně není třeba provádět ani další důkazy k prokázání toho, že písmo na fakturách vystavených společností Big Future, s. r. o., není žalobcovo („posudek z oboru grafologie“), neboť žalovaný netvrdil, že by žalobce od uvedené společnosti cokoli odebíral (skutečnost, která má být prokázána, není sporná). Z hlediska správce daně ostatně není podstatné, kdo (a s jakým záměrem) uvedené faktury žalobci předal, podstatné je, že je žalobce zařadil do své účetní evidence.

Rozhodně pak nemohl krajský soud provést důkaz „spisem“ založeným pro přípravné řízení trestní, které je zásadně neveřejné. Navíc žalobce se opět nenamáhal v žalobě (a ani v průběhu daňového řízení) uvést, jaké zcela konkrétní (pro řízení významné) skutečnosti a jakými konkrétními listinami z tohoto spisu by měly být prokázány. Pro úplnost je možno dodat, že Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích opakovaně zaujal právní názor, že provádění důkazu celým spisem souhrnně není možné, neboť nelze posoudit, který z konkrétních důkazních prostředků z trestního, případně jiného spisu soud využil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1653/2009). Navíc závěry trestního soudu nejsou pro daňové řízení určující. Trestní a daňové řízení jsou řízení vzájemně rozdílná jak svým účelem (rozhodnutí o vině a trestu obžalovaných vs. vyměření daně ve výši, o které nejsou pochybnosti), tak způsoby zjišťování relevantního skutkového stavu (odlišné rozložení důkazního břemene). Taktéž předpoklady pro vznik určitého následku jsou zcela odlišné (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Afs 128/2014 – 74).

Obdobně laxe přistoupil žalobce i k formulaci návrhu na provedení důkazu blíže neurčeným „protokolem či úředním záznamem z Finančního úřadu v Českém Brodě“. Jednak opět není zřejmé, co by mělo být z uvedené listiny pro řízení podstatného zjištěno, jednak tato listina nebyla řádně identifikována (datem vyhotovení a číslem jednacím). K tvrzení žalobce, že se stal obětí trestného činu, je třeba uvést, že toto své tvrzení žalobce ničím nedoložil, přičemž správní soud není oprávněn rozhodovat o tom, zda byl spáchán trestný čin, kdo jej spáchal a kdo jím případně byl poškozen.

Vzhledem k zásadě, že věc má být projednána a rozhodnuta v přiměřené době, nebylo možno ani toto řízení přerušit a vyčkávat na výsledek řízení o návrhu žalobce na obnovu daňového řízení. Jelikož je pro mimořádné opravné prostředky charakteristické, že směřují proti pravomocným rozhodnutím a jejich podáním nedochází k suspenzi právní moci napadeného rozhodnutí, nic nebránilo soudu o žalobě rozhodnout.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož žádná ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení (jak před krajským, tak před Nejvyšším správním soudem) úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se

práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. srpna 2016

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová